

Τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ὃν ὁ Ροβινὼ εἶχεν ἀποκαλέσει Ναβάρ, ἀπήστραψεν, ὁ δὲ Ραβουὺ παρετήρησεν ὅτι διήνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτήρει ἡμικλείστους, ὡς εἰ ἠνόχλει αὐτὸν τὸ φῶς.

— Λοιπὸν ὁ κύριος θὰ μᾶς κερᾶσῃ ; εἶπε.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἐκλαμπρότατοι, εἶπεν ὁ Ραβουὺ μετ' εὐγενοῦς νεύματος.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΕ'

Τὸ φέρετρον τῶν ἐντόμων.

Ἄμφότεροι διετέλεσαν πρὸς στιγμὴν σιωπηλοί. Ὁ Ἀδριανὸς κατεβίβρωσκε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν νεάνίδα· ἐφαίνετο μεθυσκόμενος ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς. Εἰσέπνεεν ἠδὲ ἄρωμα ἀθωότητος καὶ ἀγνότητος, ὅπερ ἐπλήρου πᾶσαν αὐτοῦ τὴν καρδίαν. Τὸ αἷμά του ἐκυκλοφόρει εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἤσθάνθη τοσαύτην μυχίαν διατάραξιν· ἦτο ἀνίκανος νὰ σκεφθῆ, ὡς εἰ ἀπεστερήθη τὴν χρῆσιν τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πολλά, ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κόρην, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, ἢ μᾶλλον ἠγνόει τίνα πρῶτον νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἐκ τῶν πολυπληθῶν ἐρωτήσεων, ἃς εἶχε νὰ τῇ ἀποδώσῃ.

Ἡ νεάνις ἐθίζεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Διατί με παρατηρεῖς τοιουτοτρόπως ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Διατί ; ὑπέλαβεν ἀνασκιρτήσας, ἀλλὰ σὲ θαυμάζω. Εἶσαι τόσον χαρίεσσα, τόσον ὠραία ! Ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον σου λησμονῶ τὰ πάντα, τοὺς φίλους μου, τὸν κόσμον. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον διαγράφονται ἐκ τῆς μνήμης καὶ συναισθάνομαι μόνον τὴν στιγμὴν αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν καταγοητεύομαι. Νομίζω ὅτι δὲν εὐρίσκομαι πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὅτι μετεφέρθη εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ μικρὰ αὐτὴ, ἡ ἀγνωστος καὶ ἀπόκρυφος γωνία, ἔνθα ἀναπνέεις, καὶ ζῆς στολιζουσα τὰ πάντα, ἔνθα τὰ ἄνθη αὐτά, τὰ δένδρα καὶ ἡ γλῶσσά τῶν φωνητικῶν ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας σου ἢ μικρὰ αὐτὴ γωνία τῆς γῆς εἶναι δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ὅλος. Δὲν βλέπω τίποτε πλέον, διότι ἀφίεμαι ὅλως εἰς σέ.

Ἡ νέα ἐκίνησεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐνοῶ, εἶπεν ὁ πατήρ μου δὲν μοὶ ὀμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ὅμως βλέπω ὅτι ὅσα μοὶ εἶπες εἶναι καλὰ. Ὁ πατήρ μου με ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοὶ λέγει : Εἶσαι ὠραία !

— Ὁ καθρέπτης σου ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἐχέμεθος, ἀνταπήντησεν ὁ Ἀδριανός.

— Ὁ καθρέπτης μου ;

— Ναί, ὅταν μένης ἐνώπιόν του, διὰ νὰ διευθετήσῃ τοὺς βοστρύχους τῆς ὠραίας ξανθῆς κόμης σου.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ἡ κόρη κρούσασα τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας. Ἀληθῶς ὁ καθρέπτης μου με κάμνει νεωτέραν καὶ ὠραιότεραν τῆς Φραγκίσκης.

— Ποία εἶναι ἡ Φραγκίσκη ;

— Ἡ ὑπηρετριά μας.

Ὁ μαρκήσιος ἐμειδίασεν.

— Ἄ ! ὑπέλαβε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶσαι ὠραιότερα ἀπὸ ὅλας τὰς φίλας, τὰς ὁποίας γνωρίζεις.

— Δὲν γνωρίζω καμμίαν.

— Τί ; κανένα λοιπὸν δὲν βλέπεις ;

— Μόνον τὸν πατέρα μου καὶ τὴν Φραγκίσκην βλέπω.

— Ὡστε δὲν ἐξέρχεσαι ποτὲ τοῦ κήπου ;

— Ποτέ.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαβεν :

— Πρὶν ἔλθῃς ἐδῶ, ποῦ ἦσο ;

— Πολὺ μακρὰν.

— Δὲν ἦσο μόνη, ὡς τώρα ; εἶχες τότε φίλας ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, πάντοτε εἶμαι μόνη με τὸν πατέρα μου. Πρὶν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ εἴχομεν οἰκίαν καὶ κῆπον ὡς αὐτόν, με παντός εἶδους ἄνθη, καὶ ὡς καὶ τώρα, οὕτω καὶ τότε, ὁ πατήρ μου δὲν ἐδέχετο κανένα καὶ δὲν ἐξήρχετο ποτέ.

— Διατί ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Δὲν ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ ἴδῃς τὸν κόσμον, νὰ τὸν γνωρίσῃς ;

— Ὅχι.

— Ὡστε τίποτε δὲν ἐπιθυμεῖς ;

— Τίποτε. Ὅταν θέλω τί, ὁ πατήρ μου μοὶ τὸ δίδει. Ἐχω ὠραῖα κοσμήματα καὶ ὠραίας ἐσθῆτας.

— Καὶ σοὶ ἀρκοῦν αὐτά ;

— Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὰ εἶδα ποτέ, δὲν δύναμαι νὰ τὰ ζητήσω.

— Ὅταν πρὸ ὀλίγου με εἶδες ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, τί ἐσκεφθῆς ;

— Τίποτε.

— Δὲν ἐφοβήθῃς ;

— Ὅχι. Σὲ παρετήρησα, καὶ ἐνόησα ἀμέσως ὅτι δὲν ἤθελες νὰ με βλάψῃς.

— Διατί μ' ἔφερες εἰς τὸν κῆπον ;

— Διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν.

— Σὲ εὐχαριστεῖ αὐτό ;

— Ναί.

— Τί θὰ εἶπῃ ὁ πατήρ σου, ὅταν μάθῃ ὅτι νέος τις σὲ εἶδε καὶ σοῦ ὀμίλησεν ;

Ἡ νεάνις ἐμειδίασεν.

— Ἐὰν τὸν λυπήσῃ αὐτό, θὰ τὸν ἐναγκάσῃ καὶ θὰ τοῦ εἴπω ὅτι ἐγὼ τὸ ἤθελα.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ πατήρ σου ;

— Ὅχι, ἀνεχώρησε.

— Ἦ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ ;

— Ὅταν με ἀφίνη, ἐπιστρέφει πάντοτε μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

— Ποῦ ὑπῆγε ;

— Εἰς Παρισίους.

— Γνωρίζεις τοὺς Παρισίους ;

— Ὅχι, ἠξεύρω μόνον ὅτι εἶναι μεγάλη πόλις.

— Δὲν ἐξέφρασες ποτὲ εἰς τὸν πατέρα σου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν συνοδεύσῃς εἰς Παρισίους ;

— Ναί, μίαν φοράν.

— Καὶ δὲν σ' ἐπῆρε μαζὴ του ;

— Δὲν ἠθέλησεν.

— Ἐλυπήθης διὰ τοῦτο ;

— Πρὸς στιγμὴν ὅταν ὅμως αἰσθάνωμαι λύπην, παρηγοροῦμαι, ἀφοῦ ὑπάγω νὰ ἴδω τὰ ἄνθη μου.

— Δὲν μοὶ λέγεις τίποτε διὰ τὴν μητέρα σου ; εἶναι βεβαίως ἀποθαμμένη.

Ἡ νεάνις ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσέβλεψε τὸν μαρκήσιον, ὡς εἰ δὲν ἤκουσε.

— Ἡ μήτηρ μου ! ὑπέλαβε, καὶ τί ; εἶχει κανεὶς μητέρα ;

Ὁ Ἀδριανὸς ἐμεινεν ἐκστατικός, μὴ δυνάμενος ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ ἀλλόκοτος ἄμα καὶ ἀπρόοπτος αὐτῇ ἀπάντησις τὸν ἐξέπληκτεν ἔτι μᾶλλον. Τὸ βλέμμα τῆς κόρης ἐγένετο ρευθῶδες, ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἀνεζήτει νὰ ἀναμνησθῇ τι.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ὁ μαρκήσιος ἐπανελάβε :

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ πατήρ σου ;

Ἡ νεάνις προσέβλεψεν αὐτὴν τὸν μαρκήσιον μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπεκρίθη :

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀποβαίνει παράδοξον ! διενεθῆ ὁ νέος.

— Καὶ σὺ, πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Χρυσουγὴ. Ἀγαπᾷς τὸ ὄνομα αὐτό !

— Τὸ εὐρίσκω ἐξαιρετὸν· δὲν εἴμποροῦσε κανεὶς νὰ σοὶ δώσῃ καλλίτερον ὄνομα.

— Ἄ ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ! ἀνέκραξε.

Καὶ ἔκρουσεν αὐτὴς τὰς χεῖρας μετὰ παιδικῆς χαρᾶς.

— Ὁ πατήρ μου ποτὲ δὲν με λέγει δεσποινίδα, ἐπανέλαβε· θὰ με ὀνομάξῃς καὶ σὺ Χρυσουγὴν ὡς ἐκεῖνος.

— Ναί, δεσποινὴς Χρυσουγὴ.

— Ἐγὼ δὲ πῶς πρέπει νὰ σὲ ὀνομάζω ;

— Ἀδριανόν.

— Ἀδριανός, Ἀδριανός... Ναί, μοὶ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὑπέλαβε.

— Γνωρίζεις μουσικὴν, δεσποινὴς Χρυσουγὴ ; ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἀκούσω ᾄδουσαν.

— Τραγουδῶ συχνά.

— Τραγουδεῖς θαυμάσια.

— Δὲν ἤξεύρω· μόνον τὴν πυρραλίδα καὶ ὑπολαῖδα ἀκούω νὰ τραγουδοῦν.

— Ἐχεις ἀρμονικωτάτην φωνήν.

— Ἐπεθύμοιεν νὰ τραγουδῶ ὡς τραγουδοῦν νὰ πτηνά, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ.

Μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαβεν :

— Ὁ πατήρ μου μοὶ ἠγόρασε κλειδοκύμβαλον καὶ με ἔμαθε νὰ παίζω ὀλίγον, εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολον νὰ μάθῃ κανεὶς καὶ αὐτό μ' ἐνοχλεῖ καὶ με κουράζει. Ὡ ! εἶμαι πολὺ ἀμελής ! Ὁ πατήρ μου ἠξεύρει πολλὰ πράγματα καὶ ἤθελε νὰ με μάθῃ ὅλα, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐνοῶ. Νὰ σοὶ εἴπω, προτιμῶ νὰ τρέχω εἰς τὰς δένδροστοιχίας τοῦ κήπου, νὰ ὀμιλῶ με τὰς χρυσαλλίδας καὶ με τὰ ρόδα καὶ νὰ τραγουδῶ με τὴν ὑπολαῖδα ἢ νὰ ἀναγινώσκω κανὲν βιβλίον.

Καὶ ἀφῆκε χαροποιᾶν ἀναφώνησιν.

— Ἀδριανέ, ἐπανελάβην, ἐκεῖ, ἐκεῖ, παρατήρησε.

— Βλέπω ἐν πτηνόν, τὸ ὁποῖον πηδᾷ ἐπὶ τῶν κλάδων.

— Εἶναι ἀπὸ τὰς ὑπολαΐδας μου· ἐὰν δὲν ἦσο πλησίον μου θὰ ἤρχετο ἐδῶ μέχρι τῶν ποδῶν μου· κάποτε στρέφεται γύρω τῆς κεφαλῆς μου καὶ κάθεται εἰς τὸν ὠμόν μου. Ἐκεῖ, εἰς τὴν λεπτοκαρυὰν ἐκείνην, κατεσκεύασεν ἐφέτως τὴν φωλεάν της, μίαν φωλεάν μικροτάτην ἀπὸ μικρὰ ξηρὰ χόρτα καὶ ἀπὸ βρύα καὶ τρίχας ἔσθωθεν. Τὴν εἶδα ὅταν εἰργάζετο καὶ σιγὰ σιγὰ ἐπλησίασα. Μὲ τὴν μυτίτσα της ἐκτίζε τὴν φωλεάν της· μὲ ποῖαν δραστηριότητα εἰργάζετο! Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν κατεσκεύασε τὴν μικράν της οἰκίαν, ἣ ὅποια εἶχε διὰ στέγην ὠραῖον πρᾶσινον φύλλον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶχεν εἰς τὴν φωλεάν ἕνα αὐγὸ στακτὶ μὲ μαύρα στίγματα, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἐγένεον πέντε ὄμια. Τότε δὲν ἄφινε πλέον τὴν φωλεάν της· ἐπήγαινα κάθε ἡμέραν καὶ τὴν ἐβλεπα καὶ εὐθὺς ὡς μὲ ἤκουε ἐσηκόνετο, ἤνοιγε τὸ στοματάκι της, ἐτέντωνε τὸν λαιμόν καὶ μ' ἐκύτταζε μὲ τὰ ὠραῖά του μαύρα ματάκια. Τῆς ὁμιλοῦσα καὶ μὲ ἤκουε, ἐφαίνετο ὅτι μὲ ἠκούσε. Ταυτοχρόνως ἄλλη ὑπολαΐς, ἣ ὅποια ἐκάθητο εἰς ἕνα κλαδάκι, ἐτραγουδοῦσε σὰν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ἦτο εὐχρηστημένη.

»Ἐνα πρῶτὸ δὲν εἶδα πλέον τὴν ὑπολαΐδα μου εἰς τὴν φωλεάν· ἀνήσυχος παρεμέρισα τὰ φύλλα διὰ νὰ παρατηρήσω εἰς τὴν φωλεάν. Δὲν εὐρίσκω πλέον αὐγὰ, ἀλλὰ μικροῦτσικα πουλάκια, χωρὶς πτερά. Τότε ποῦ ἔσκυφτα τὸ κεφάλι μου, ἐκίνησα λίγο τὰ κλαδιά καὶ ἔκαμα μικρὸν θόρυβον, τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα βέβαια ἐκοιμῶντο, ἐξύπνησαν, εἶδα δὲ τότε πέντε κόκκινα κεφαλάκια, χωρὶς μάτια, καὶ πέντε στοματάκια ἀνοικτὰ· ἐζητοῦσαν τροφήν, τὰ καυμένα. Σχεδὸν ἀμέσως εἶδα νὰ φθάσουν αἱ δύο ὑπολαΐδες μου, αἱ ὁποῖαι ἐπετοῦσαν τριγύρω εἰς τὴν λεπτοκαρυὰν, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν καὶ ἐφαίνοντο ἀνήσυχαι. Ἀπεμακρύνθη τότε ὀλίγον καὶ ἀμέσως ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἐμβῆκαν εἰς τὴν φωλεάν καὶ ἤρχισαν νὰ δίδουν τροφήν εἰς τὰ μικρά.

»Γιὰ κύτταξε, Ἀδριανέ, πῶς μὲ παρατηρεῖ ἡ ὠραία μου ὑπολαΐς καὶ μὲ πόσῃ χαρᾶν στρέφει τὸ μαῦρό της κεφαλάκι. Βέβαια ἐννοεῖ ὅτι σοῦ ὁμιλῶ δι' αὐτήν.

— Σὲ ἀκούει, ὡς ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ὑπομειδιῶν.

— Τὰ μικρὰ ἐμεγάλωσαν γρήγορα, ἐπανελάβην ἡ Χρυσαιγὴ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἶχον πτερά καὶ τέλος ἕνα βράδυ ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν φωλεάν. Καὶ δὲν ἦλθαν καθόλου, ἀλλὰ δὲν ἐφυγαν καὶ ἀπὸ τὸν κήπον· εὐρίσκονται ἀκόμη ἐδῶ μέσα. Καὶ τὰ πτηνὰ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη καὶ τὴν πρασινάδα, τρέχουν μαζὶ μου εἰς τὰς δένδροστοιχίας, παίζουσιν εἰς τὰ δένδρα, μὲ γνωρίζουν, καὶ ὅταν τραγουδᾷ τραγουδοῦν καὶ αὐτὰ μαζὶ μου.

— Συμβαίνει κάμμιά φορά νὰ κλαύσῃ, ἀφοῦ τραγουδήσῃ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὅταν ἔχω λύπην, κλαίω.

— Καὶ ποῖαν λύπην εἰμπαρεῖς νὰ ἔχῃς;

— Ὅταν δὲν εὐρῶ ζωντανὴν κάμμιναν ὑπολαΐδα τίποτε δὲν μὲ παρηγορεῖ· εἶμαι λυπημένη, ὅταν βλέπω νὰ πίπτουν τὰ φύλλα τοῦ ρόδου, ἀλλὰ χαίρομαι ὅταν ἀνοίγῃ τὸ ἄλλο. Διατί τὰ ἄνθη νὰ μὴ μένουν πάντοτε ὠραῖα; Ἄ! τίποτε δὲν ἔπρεπε ν' ἀποθαίνῃ!... Ἐδῶ δὲν ἔχω μόνον τὰ ἄνθη καὶ τὰ πτηνὰ μου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔντομά μου, ἀπὸ αὐτὰ προτιμῶ τοὺς κανθάρους καὶ τὰς χρυσαλλίδας. Ἄχ! ὑπάρχουν καὶ κακὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα πολεμοῦν τὰ ἄλλα καὶ τὰ φονεύουν. Λοιπὸν ὁσάκις εὐρῶ φονευμένον κἀνὲν ἀπὸ τὰ ἔντομά μου, λυποῦμαι πολὺ καὶ κλαίω!

Καὶ ἐγερθεῖσα εἶπε τῷ νέῳ·

— Ἐλα μαζὶ μου.

Καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μέρος τοῦ κήπου, ἐνώπιον μικροῦ τετραγώνου γῆς ὁμοιάζοντος πρὸς τύμβον, ἐν τῇ ἀκρᾷ πρασιάς, περιεβαλλομένου ὑπὸ ἴων καὶ ἀμαράντων.

— Ἐκεῖ εἶναι, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἐκεῖ, ὑπέλαβε, ζητῶν νὰ ἐνοήσῃ τί ὑπῆρχεν ἐκεῖ.

— Εἶναι ὁ τάφος, ἀπεκρίθη.

— Ὁ τάφος;

— Ἐννοεῖς;

— Ὅχι, ἀκόμη.

Ἡ κόρη ἔλαβε μικρὸν πτύον, ἐγονυπέτησε καὶ ἐν συνοχῇ καρδίας ἀνώρυξε τὴν γῆν· ὅτε δὲ κατεσκεύασε μικράν ὀπήν ὁ μαρκήσιος εἶδε μικρὸν κιβώτιον ἐξ ἐπαργύρου μετάλλου. Ἡ κόρη ἀφῆρεσε τὸ λοιπὸν χῶμα, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ὀπῆς τὸ κιβώτιον καὶ ἤνοιξεν αὐτό.

Ἐν τῷ κιβωτίῳ τετυλιγμένῳ μετὰ λευκοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, ὑπῆρχεν ἕτερον τεμάχιον μεταξωτοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρώματος, διευθετημένον ἐν εἴδει νεκρικῆς σινδόνης.

Ὁ νέος ἐκύψεν ἕνα ἴδιον καλλίτερον, ἣ δὲ Χρυσαιγὴ ἤνοιξε τὸ μετάξινον ὑφασμα.

— Βλέπεις; εἶπε, ταπεινοφώνως.

Ὁ νέος εἶχεν ἐνώπιόν του δωδεκάδα κανθάρων διαφόρου μεγέθους καὶ χρωμάτων ποικίλων καὶ τινὰς χρυσαλλίδας, ὧν τὰ πτερὰ ἐπιπτον εἰς κόνιν.

— Πάλιν ἕνας μέρμηγκας, εἶπε περιαλλαγῆς αὐτὰ τὰ κακὰ ἔντομα, φονεύουν τὰς χρυσαλλίδας μου καὶ τοὺς κανθάρους. Γιὰ ἰδέ τα, ἐξηκολούθησε λυπηρῶς, τὰ ἐφόνευσαν· δὲν θὰ τὰ ἴδω πλέον νὰ κοιμῶνται ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη καὶ νὰ λούωνται εἰς τὴν ὀρόσον... Οἱ καυμένοι οἱ κἀνθαροὶ, αἱ καυμένοι αἱ χρυσαλλίδες!

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἀκίνητος ἐθεᾶτο αὐτὴν μετὰ καταπλήξεως. Μετὰ μικρὸν ἐκάλυψε πάλιν τὰ ἔντομα, ἐκλείσει τὸ κιβώτιον, ἢ μάλλον τὸ φέρετρον τῶν κανθάρων, τὸ ἔθηκεν ἐν τῷ μικρῷ τάφῳ καὶ ἀπέμαζε τοὺς ὀφθαλμούς.

Διῆλθε τότε πρὸ αὐτῆς μεγάλη χρυσαλλίς μὲ ἐρυθρὰ στίγματα καὶ πορτοκαλλοχρόους ραβδώσεις, ἣτις ἐκάθισεν ἐπὶ βαλσαμίνης, ὀλίγον ἀπωτέρω.

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαβεν, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν χρυσαλλίδα, ἤλθες πάλιν. . . ὦ! τὴν τρελλή! Δὲν σὲ εἶδα χθές, ποῦ ἦσο;

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐπλησίασεν αὐτὴν· ἐκείνη ἀπὸ τῆς βαλσαμίνης ἐκάθισεν ἐπὶ ρό-

δου. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν νέον, καὶ ἐγῶ μέχρι τοῦδε ἐκλαίειν ἦδη ἐγέλα.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠσθάνθη παράδοξον στενωχωρίαν. Αἴφνης ἰδέα διῆλθε τοῦ νοῦ αὐτοῦ, ἀνεσκήρτησε καὶ ἠσθάνθη σπαραγμὸν καρδίας.

— Εἶναι ἡλίθιος, διενεσθήθι, ἡλίθιος!

ΚΣ'

Ἡ ἄφρωνος γυνή.

Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἐγένετο κάτωχος καὶ ἠσθάνθη προδιάδεσιν εἰς δάκρυα· ἡ Χρυσαιγὴ ἐξήταζεν αὐτὸν ἄφρωνος ἐξ ἐκπλήξεως· τὸν ἐπλησίασεν ὁμως καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ θέσασα.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθη.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἀνέθηκαν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπατάσαι.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Καὶ λαβούσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς,

— Ἐλα, τῷ εἶπεν, ἔλα.

— Ποῦ θὰ μὲ ὑπάγῃς;

— Εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐξηκολούθησαν βαδίζοντες διὰ τῆς δένδροστοιχίας, ἐνθα εὐρίσκοντο, καὶ μετὰ μικρὸν ἀφίκοντο εἰς ἀρχαῖον κτίριον, οὔτινος ἡ θύρα ἦν ἀνοικτὴ· ἀφοῦ ἀνέβησαν τὰς τέσσαρας λιθίνας βαθμίδας καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν διάδρομον, ἡ Χρυσαιγὴ ἔστη ἐνώπιον θύρας, ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς εὐρείαν αἴθυσαν, φωτιζομένην ὑπὸ δύο μεγάλων παραθύρων.

Ἡ ἐπιπλοσκευὴ, καίτοι ἀρχαίου συρμοῦ, καὶ ἀπέριττος, ἦτο πλουσία. Τὸ ἀνάκλιτρον, αἱ ἔδραι κτλ. ἦσαν ἐπεστρωμένοι δι' ἀρχαίου ὑφάσματος, τὸ αὐτὸ δὲ ὑφασμα ἐχρησίμευε καὶ ὡς παραπετάσματα τῶν παραθύρων. Οἱ τοῖχοι ἐπεστρωμένοι διὰ χαρτοῦ, ἀμαυροῦ χρώματος, καθίστων μελαγχολικώτερον τὸ δωμάτιον, ὅπερ ἐφαίνετο ὡς μοναχικὴ μᾶλλον κατοικία, χωρὶς νὰ ἀντιπροσπίπτῃ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην δύο μεγάλα ἐνετικά κάτοπτρα καὶ εἰκόνες μεγαλοπρεπεῖς ἐρρυτιδωμένοι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας. Παρὰ τὴν ἐστίαν, παρομοίαν πρὸς τὰς ἐτε καὶ νῦν ἐν παλαιαῖς ἐπαύλεσιν εὐρισκομένας, εὐρίσκειτο τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐφ' οὗ πολλὰ φυλλάδια μουσικῆς. Ὑπῆρχε προσέτι εἰκονογραφικῶν λευκῶμα, ἄτλας γεωγραφικός, βιβλίον βοτανικῆς καὶ τοῦ Βυφῶνος ἡ φυσικῆ ἱστορία τῶν ὀρυκτῶν. Ἐν τῷ βάθει, ἐναντι τῶν δύο παραθύρων, ὑπῆρχεν μικρὰ κλίνη, τῆς ὁποίας τὸ ἐξ ἐρυθρὰς μεταξῆς ἐπιπλωμα, πεποικιλμένον διὰ μεγαλοπρεπῶν τριχάπτων κατὰ τὰς παρυφάς, ἀπετέλει παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄλλα ἐπιπλα τοῦ οἴκηματος.

Τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου, μετὰ ταχεῖαν τῶν περὶ αὐτὸν ἐξέτασιν, ἔστη ἐπὶ τῆς πρὸς ἀνάπαυσιν κλίνης.

— Ὅποταν κουρασθῶ, τῷ εἶπεν ἡ Χρυσαιγὴ—καὶ αὐτὸ μοὶ συμβαίνει ἐπίστευε—ἀναπαύομαι ἐκεῖ ἐπάνω.

— Πῶς ἡ πτωχὴ αὕτη κόρη δύναται νὰ ζῆσθαι ἐδῶ, εἰς τὴν φυλακὴν αὐτήν; εἶπε καθ'

ἐαυτόν. Φεῦ! ἐννοῶ δὲν ἔχει ἡ ἀτυχῆς πόθος, δὲν δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ, τῇ ἀρκεῖ ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέει, ἀρκεῖται νὰ βλέπῃ ὅ,τι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχει· ἡ διάνοιά της δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ περαιτέρω.

Καὶ ἄκων ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτόν:

— Εἶναι ἡλίθιος, ἡλίθιος!

Ἄνεκφραστος ἀγωνία κατεῖχεν αὐτόν. Ἡ κόρη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἐνεύσεν αὐτῷ νὰ καθῆσθαι πλησίον της. Ἦδη ἡ νέα αὐτῆ, ἥς ἡ τε γλώσσα, οἱ τρόποι καὶ αἱ ἰδέαι ἦσαν ἄτακτοι, ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ μαρκησίου, ἐν ἀγνοίᾳ του, μυστηριώδη δύναμιν, οἰονεὶ γοητεῖαν. Ἄνεξήγητον θέλητρον, εἰς ὃ δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὄφειλε νὰ ὑποκύψῃ, εἶχεν ἡ ὠραιότης τῆς Χρυσσαυγῆς, πρὸς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ οἰκειότης, ἡ ἀπειρία καὶ ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆς ἀφέλεια.

— Ἀδριανέ, ἔλα λοιπόν, τῷ εἶπε.

Ἐμελλε νὰ ὑπακούσῃ αὐτῇ, ὡς πειθῆνιον παιδίον, ὅτε ἠνέωγῃ αἴφνης ἡ θύρα, γυνὴ δὲ μεγαλόσωμος καὶ ρωμαλέα, τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν περίπου εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὴν θέαν τοῦ νέου ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐξηγηριώθη ἐκ μανίας, ἠνωρθώθησαν δ' ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς αἱ ὑπόλευκοι τῆς κεφαλῆς τρίχες, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠνέωχθησαν ὑπερμέτρως καὶ ἀπήστραψαν ἀγρίως, ἦχος παρατεταμένος, βραγχνός καὶ φοβερός, ὁμοίος πρὸς φωνὴν θηρίου, ἐξῆλθε τοῦ λάρυγγος αὐτῆς. Ὄρμησε πρὸς τὴν ἐστίαν, ὡς πάνθηρ, ἤρπασεν ἐγχειρίδιον ἀνηρτημένον ἐκ τοῦ τοίχου μετ' ἄλλων ὀπλων, ἀνέσπασεν αὐτὸ ἐκ τῆς θήκης, νέον δὲ ἀφήσασα βρυχηθμόν, με φλογερὸν τὸ βλέμμα, ἀνατεταμένην τὴν χεῖρα καὶ φοβερά ἐφώρμησε κατὰ τοῦ μαρκησίου.

Ὁ νέος μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ κινηθῆ, οὕτω δὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἐπληξεν τὸ κενόν. Ἡ μανία τῆς γυναικὸς ἐπηύξησεν· ἐρόγγχασεν, ἔτεινεν αὖθις τὴν χεῖρα ἐπισείουσα τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἔτοιμος νὰ ἐπιπέσῃ καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου. Ἄλλ' ἐπρόφθασεν ἡ Χρυσσαυγὴ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἦν τῇ ἐπροξένησεν ὁ παραδόξος τρόπος, καθ' ὃν ἡ Φραγκίσκη ἠννοεῖ τὴν φιλοξενίαν, καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος παρενέβη μεταξύ τοῦ νέου καὶ τῆς ἀφώνου γυναικὸς.

— Στάσου, Φραγκίσκη, στάσου, ἀνέκραξε μετ' ἐπιτακτικῆς φωνῆς.

Ἡ ἀφωνος γυνὴ ἀπεκρίθη διὰ βρυχηθμοῦ.

— Εἶναι φίλος μου, ἐπανελάβην ἡ νεανίς, καὶ σοὶ ἀπαγορεύω νὰ τὸν βλάψῃς.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ἡ Φραγκίσκη ὀπισθοχώρησεν ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς Χρυσσαυγῆς, ἐξηκολούθει ὁμοίως ν' ἀπειλῇ τὸν μαρκησίον διὰ τοῦ ὀργίλου καὶ διαπεραστικοῦ αὐτῆς βλέμματος.

— Ἐλα, διατί τὸν παρατηρεῖς τοιουτοτρόπως; τῇ εἶπεν ἡ κόρη, βλέπεις ὅτι δὲν εἶναι κακός. Φραγκίσκη, βάλλε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ ἀφωνος γυνὴ ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας αὐτῆς, ἡ δὲ Χρυσσαυγὴ ἐξηκολούθησεν:

— Λησμονεῖς, Φραγκίσκη, ὅτι ὁ πατήρ μου σοὶ εἶπε νὰ μὲ ὑπακούῃς· λοιπὸν τώρα

μὲ λυπεῖς. Θέλεις ἄρα γε νὰ μὲ κάμῃς νὰ νὰ κλαίω;

Ἡ μεγάλη μανία τῆς Φραγκίσκης κατηνύσθη αἴφνης, ἡ δὲ Χρυσσαυγὴ ἤρπασε τὸ ἐγχειρίδιον, ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας. Ἄλλὰ δὲν ἔπαυσε προσβλέπουσα τὸν μαρκησίον, ὅστις ἀκίνητος, ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἤρχιζε μόλις νὰ ἐννοῇ ὅτι πράγματι ἐκινδύνουσεν ἡ ζωὴ του.

Ἡ νεανίς ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Ἡ Φραγκίσκη μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, εἶπε, καὶ ἀπὸ πολλοῦ εὐρίσκειται πλησίον μου· ἡ Φραγκίσκη μὲ ἀνέθρεψεν. Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρός μου, μ' ἐπιτηρεῖ, χωρὶς νὰ μὲ ἀφίγη διόλου, εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ καθ' οἰοῦν ἕποτε κινδύνου· καὶ ἂν μὲ βλάψῃ τις ἢ μὲ λυπήσῃ, εἶναι ἰκανὴ νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, διότι παρ' ὀλίγον νὰ γείνω θυμὰ τῆς μανίας της. Ἐννοῶ ὅτι ἡ παρουσία μου τὴν ἐξώργισε, διότι ἐνδεχόμενον νὰ ἐνόησεν ὅτι ἦλθον μὲ κακὰς προθέσεις. Ἄλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι, δεσποινίς..

— Χρυσσαυγὴ, Χρυσσαυγὴ, εἶπεν ἐκείνη διακόψασα αὐτόν.

— Σοὶ ὀρκίζομαι. Χρυσσαυγὴ, ὅτι θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος, ἐὰν σοὶ ἐπροξένον τὴν παραμικρὰν θλιψίν, ἐὰν δὲ ἐγὼ ἤμην ἡ αἰτία νὰ ρεύσῃς τὰ δάκρυά σου, θὰ τὸ ἐνόμιζον δυστύχημα. Ἄ! ἄκουσον, αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν ὅτι διὰ νὰ ἀποδιώξω τὴν θλιψίν σου, θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου!

— Εἶσαι ἀγαθός, Ἀδριανέ, καὶ ἔχεις γλυκὴ τὸ βλέμμα ὡς ὁ πατήρ μου. Δὲν γνωρίζω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τί αἰσθάνομαι, ἀκούω ὁμοίως πάλλουσαν τὴν καρδίαν μου. Δὲν ἠξέυρω πῶς ἠδονὴν αἰσθάνομαι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠσθάνθη ὅ,τι τώρα αἰσθάνομαι.

Καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν, ἐδῶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου ὑπάρχουν πλεῖστα πράγματα συγκεχυμένα· εἶναι χάος. Ἄ! εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής!

Εἶπε τῷ νέῳ νὰ καθῆσθαι καὶ ἐκάθησεν καὶ αὐτὴ πλησίον του.

Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθησεν καὶ ἡ ἀφωνος γυνὴ ἐπὶ ἀνακλίντρου· καὶ δὲν ἀπήστραπτον μὲν πλέον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, ἀλλ' ὑπόκωφος ἤκουετο γρυλλισμός, παρεμφερὴς πρὸς τὸν τοῦ κυνός.

— Ναί, ναί, εἶμαι εὐτυχής, ἐπανελάβην ἡ Χρυσσαυγὴ, νομίζω ὅτι κάτι μὲ βαυκαλίζει ἠδέως. Τὸ πᾶν δι' ἐμὲ μετέβαλλεν ὄψιν· ὁ ἥλιος ποτὲ δὲν ἠκτινισθόλει τόσον ὠραῖος, ποτὲ δὲν εἶδον εἰς τὸν κῆπον παρόμοιον φῶς. Πρὸ ὀλίγου παρετήρουν τὰ ἄνθη μου καὶ τὰ εὐρισκον ὠραιότερα! Ἄ! πῶς ἀναπνέω! Ὑπάρχει κάτι εὐθιμον εἰς τὸν ἀέρα καὶ νομίζω ὅτι ἀκούω ἁρμονικὴν μουσικὴν· νομίζω ὅτι ἀκούω νὰ ψάλλουν. Πόσον καλὰ καὶ ὠραῖα εἶναι ὅλα αὐτά!

Διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὴ, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Εὐχαρίστως θὰ ἐκλείον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ θ' ἀπεκοιμώμην, ἐψιθύρισεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς παραδόξου νέας ἐφθα-

νον μέχρι τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ· οὐδὲν ἔχων ν' ἀντεῖπῃ εἰσιγα.

— Ἐνίστε ἀθυμῶ, ἐπανελάβην ἡ Χρυσσαυγὴ, ὑψούσα τὴν κεφαλὴν καὶ προσηλοῦσα τοὺς γαλανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ μαρκησίου· θὰ μείνης ἐδῶ πλησίον μου, ναί, Ἀδριανέ; Ὅθ' ἦσαι φίλος μου, ἀδελφός μου, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου.

— Ἄ! τὸ ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη περιπαθῶς, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί;

Ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ἐνέβαλεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν μαρκησίον, καίτοι οὐδὲν εἶχε πλέον διὰ νὰ ἐκπλαγῇ, διότι δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ προσπαθῆσθαι ὅπως παραστήσῃ τῇ Χρυσσαυγῇ ὅτι πλεῖστοι ὅσοι λόγοι ἐκώλυον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὅσα ἐξῆτει παρ' αὐτοῦ.

— Ἐχω φίλους, ἐφέλλισεν, οἱ ὁποῖοι θ' ἀνησυχῆσουν ἐὰν δὲν ἐπιστρέψω.

Τὸ ἡδὺ βλέμμα τῆς Χρυσσαυγῆς ἐγένετο αἴφνης περίλυπον.

— Ἐνίστε, εἶπε, τὰ πτηνά μου καὶ αἱ χρυσαλλίδες μου πετώσι καὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλ' ἐπιστρέφουν.

— Ὅθ' κάμω ὡς ἐκεῖνα καὶ θὰ ἐπανεέλθω.

— Ἀλήθεια;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἀδριανέ, ἐὰν δὲν ἐπανεέλθῃς, θὰ μὲ κάμῃς νὰ κλαίω.

— Ὅθ' σὲ κάμω νὰ κλαίῃς, ἐγώ; ποτέ! ἀνέκραξε μετ' ἐξάρσεως.

Καὶ δραξάμενος τῆς χειρὸς τῆς κόρης κατησπάσατο αὐτὴν μετὰ παραφορᾶς.

Ἡ μεγάλη πῶς αὐτὴ οἰκειότης δὲν ἤρесе τῇ Φραγκίσκῃ, ἥτις ἠγέρθη ὡς εἰ ὑπὸ ἐλατηρίου, καὶ ἀσῆκεν ἀπειλητικὸν γρυλλισμὸν.

— Φραγκίσκη, κάθησαι· μὴ ὀργίζεσαι, τῇ εἶπεν ἡ Χρυσσαυγὴ. Για νὰ ἰδοῦμεν, διατί εἶναι ἐξηγηριωμένα τὰ μάτια σου; Δὲν βλέπεις ὅτι αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν; Λογίζομαι εὐτυχής, ἀκούεις; Φραγκίσκη, λογίζομαι εὐτυχής!

Ἡ ἀφωνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετ' ἠθους ἀμφιβολίας καὶ ἐκάθησεν αὖθις εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς αἰθούσης ἐπλησίαζε νὰ σημάνη τὴν δωδεκάτην. Ἀπὸ τριῶν περίπου ὥρων ὁ μαρκησίος εὐρίσκειτο μετὰ τῆς Χρυσσαυγῆς, καὶ ἐνόμισεν ὅτι δὲν ὄφειλε νὰ παραμείνῃ μακρότερον, ὅσον εὐάρεστος καὶ θελητικὴ καὶ ἂν ἦτο, μεθ' ὅλας τὰς μεμψιμοιρίας τῆς ἀλάλου γυναικὸς, ἡ συνέντευξις αὐτῆ. Καὶ ἐγερθεὶς ἔλαβε τὸν πῖλον του, ὃν εἶχε τεθειμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Φεύγεις; ὑπέλαβεν ἡ Χρυσσαυγὴ.

Ὁ νέος τῇ ἔδειξε τὸ ὠρολόγιον.

— Ναί, εἶναι μεσημβρία, εἶπεν.

— Εἶμαι ἠναγκασμένος ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀπὸ τώρα;

— Σοὶ ὑπεσχέθην νὰ ἐπανεέλθω.

— Αὔριον, ἐὰν θέλῃς.

— Ὄ! ναί, ναί, αὔριον.

— Δὲν θὰ λησμονήσῃς.

— Μὴ φοβεῖσαι.

— Ὑγίαινε, σὲ περιμένω. Ποῖαν ὥραν

θὰ ἐπανεέλθῃς;

— Τὴν μεσημβρίαν.

— Θὰ ἦμαι εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, τὴν ὅποιαν θὰ κτυπήσῃς.

Ἡ Χρυσσαυγὴ πρόεπεμψε τὸν μαρκήσιον, τῆς ἀλάλου γυναικὸς παρακολουθοῦσης αὐτούς. Τέλος οἱ δύο νέοι ἀπεχωρίσθησαν λέγοντες :

— Αὐριον.

Ἡ Φραγκίσκη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μειδιάσασα παραδόξως.

Ἡ Χρυσσαυγὴ καὶ ἡ Φραγκίσκη ἐπανεληθοῦσαι εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον. Τὸ πρόγευμα ἦτο πρὸ πολλοῦ ἑτοιμον. Ἡ ἄλλος παρέθηκεν αὐτὸ ἐν σπουδῇ, ἡ δὲ νεάνις ἔφαγε μετ' ὀρέξεως, ἦν πιθανῶς δὲν εἶχε συνήθως, διότι ἡ Φραγκίσκη ἐφάνη αἰσθανομένη ἀληθῆ εὐαρέσκειαν. Μετὰ μικρὸν διελύθη τὸ νέφος, ὅπερ ἐπεσκίαζεν εἰς ἑτι τὸ ἐρρυτιδωμένον τῆς ὑπηρετρίας μέτωπον.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Χρυσσαυγὴ ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἠκολούθησεν αὐτὴν ἡ Φραγκίσκη. Ἐκεῖ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου συσταλεῖσα, μετ' ὀλίγον δ' ἀκούμβησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν. Ἡ Φραγκίσκη ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ἡ νεαρά αὐτῆς οἰκοδέσποινα ἀπεκοιμήθη, ἀλλὰ ἡ Χρυσσαυγὴ δὲν ἐκοιμάτο. Ὡς εἶχεν εἰπεῖ τῷ μαρκησίῳ Βερβεῖν, κατὰ ἀφηνίση ἐν αὐτῇ, καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς ὑπῆρχε πληθὺς διανοημάτων, πρῶτην δὲ ταύτην φορὰν ἀνελογίζετο τὰς ἐντυπώσεις αὐτῆς καὶ ἐζήτηε νὰ κατανοήσῃ τὸν λόγον τῶν παλμῶν τῆς καρδίας τῆς. Ἡ Φραγκίσκη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀκίνητος καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἐρεισιώτου τοῦ ἀνακλίντρου στηρίζουσα ἐβλεπεν αὐτὴν περιπαθῶς. Αἴφνης ἡ κόρη ἀφῆκε παρατεταμένον στεναγμόν, εἶτα ὠρθώθη ἀποτόμως ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ τὰς χεῖρας πολλακίς ἐπὶ τοῦ μετώπου θέσασα, ἐπλησίασεν ἡρέμα τὴν ἄφωνον.

— Φραγκίσκη, τῷ εἶπεν, ὅταν πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ, ἤμην περιχαρὴς, ἐνῶ τώρα αἰσθάνομαι μεγάλην θλίψιν. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου καὶ σέ, Φραγκίσκη, καὶ ὁμως πρότερον δὲν ἠσθανόμην ὅτι ἠσθανόμην ὅτε ἦτο ἐκεῖνος πλησίον μου καὶ με παρετήρει. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φῶς, τὸ ὅποιον εἰσεχώρει μέχρι τῆς καρδίας μου. Τῆς καρδίας μου !... Ὡ! πῶς τὴν ἤκουον νὰ πάλῃ, ὅταν ἐκεῖνος με παρετήρει! Διατί αὐτό, Φραγκίσκη, διατί ; τὸ ἤξεύρεις ; !

Ἡ ἄφωνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν προβέπουσα λυπηρῶς τὴν νεαράν αὐτῆς οἰκοδέσποιναν.

— Εἶσαι ἄφωνος, δὲν ὁμιλεῖς, ἐπανελάθεν ἡ κόρη μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας, ἀλλὰ με ἀκούεις καὶ μ' ἔννοεῖς... Ἄ! ἐάν ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀποκριθῆς, πόσα θὰ σοὶ ἔλεγον, πόσα θὰ σέ ἠρώτων !... ἀλλὰ τίποτε, τίποτε, εἶσαι ἄφωνος !

Ἡ Φραγκίσκη ἠγέρθη καὶ λαβούσα τὴν νέαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος ὠδήγησεν αὐτὴν ἐνώπιον εἰκόνας, ἦν τῇ ἔδειξε μετ' ἐνεργητικοῦ κινήσεως.

— Διατί μοὶ δεικνύεις τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς μου ; ἠρώτησεν αὐτὴν ἐκπληκτος ἡ Χρυσσαυγὴ.

Ἡ ἄφωνος ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς κόρης διὰ μιμικῶν κινήματων καὶ παραδοξοτάτης ἀλλοιώσεως τῆς φυσιογνωμίας.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καυμένη Φραγκίσκη, ἀδίκως κοπιᾶς, δὲν σ' ἔννοω.

KZ'

Πῶς ἔρχεται ὁ ἔρωτος.

Ἐάν ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν μόνον τὸν νοῦν αὐτοῦ συνεβουλεύετο, θ' ἀπεμακρύνετο ὡς τάχιστα τῆς Κορδελιέρης καὶ τοῦ Σαρμπινέλ, μεθ' ὅλας τὰς πρὸς τὴν Χρυσσαυγὴν ὑποσχέσεις αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα θ' ἀνεχώρει εἰς Παρισίους διὰ Σιρκούρ, ἀλλὰ γνωρίζομεν τὸν ριψοκίνδυνον καὶ ἐνθουσιώδη αὐτοῦ χαρακτήρα. Ἐπειδὴ ἀκαταμάχητος δύναμις ὄθει αὐτὸν πρὸς τὰ μυστηριώδη καὶ παραδόξα, ἤθελε νὰ μείνῃ κωφὸς εἰς τὰς συμβουλὰς, ἄς τὸ λογικόν του καὶ ἡ συνείδησίς του τῷ εἶδον. Μόλις ἀνῆγειρε τὸν περικαλύπτοντα τὸ μυστήριον πέπλον, ἤθελε νὰ ἐξιχνιάσῃ αὐτό.

Καὶ ἔπειτα ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ νὰ μὴ ἐπανιόη πλέον τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην, ἧς τὴν ἀρμονικὴν καὶ ἠδῆαν, ὡς ὁ ἦχος αἰολικῆς κινύρας, φωνὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει εἰσέτι, καὶ ἧς ἡ χάρις εἰκὼν ἦτο ἐγκεχαραγμένη τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ; Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ θελκτικὴ ὠραιότης τῆς Χρυσσαυγῆς, ἡ χαριεστάτη αὐτῆς ἀπλοικότης, πᾶν ὅ,τι εἶχε τὸ παράδοξον ἐνεποίησεν ἐπ' αὐτοῦ ζωηροτάτην αἴσθησιν καὶ ὑψίστατο ἐντυπώσεις ἀγνωστούς αὐτῷ μέχρι τοῦδε. Καὶ νῦν δ' εἶτι σκεπτόμενος αὐτὴν, μὴ δὲν ἠσθάνετο σκιρτῶσαν τὴν καρδίαν αὐτοῦ ; Εἶπωμεν ὁμως ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ταραχὴ προῦξεν αὐτῷ βαρυθυμίαν, θὰ προετίμα νὰ ἦναι ἡρεμώτερος καὶ ἐτι μᾶλλον, κύριος ἑαυτοῦ.

— Ὁχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι ἔρωτος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον αἰσθάνομαι, εἶναι ἄλλο αἶσθημα, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι εἰσέτι νὰ ἐξηγήσω. Ναὶ μὲν εἶναι χαριτόβρυτος καὶ ἐρασμία, ἀλλ' ἀδύνατον, δὲν τὴν ἀγαπῶ, δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀγαπήσω ! ἐνδιαφέρομαι μόνον δι' αὐτὴν καὶ τίποτε περισσότερον !... Μίαν ἠλίθιον, μίαν ἀτυχῆ ἠλίθιον !... Καὶ εἶναι πράγματι ἠλίθιος ! Ὁμιλεῖ καλῶς, σκέπτεται ὀρθῶς, ναί, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου... ὑπάρχει προφανῶς μεγάλη ἀδυναμία πνεύματος. Εἶναι μὲν θελκτικὸν ἡ ἀπλοικότης καὶ ἡ ἀφέλεια, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται προσέτι καὶ ἄλλα τινά : περὶ καθηκόντων οὐδεμίαν ἔχει ἰδέαν. Οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς γνωρίζει ! ὅταν δὲ τῇ ὁμιλῶ περὶ τῆς μητρὸς τῆς, μοὶ ἀποκρίνεται : « Τί, καὶ ἔχει τις μητέρα ; » Ὡ ! τὴν ἀτυχῆ κόρην, βεβαίως πασχει τὰς φρένας, καὶ ἔνεκα τούτου τὴν ἔχει κεκλεισμένην ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἔνεκα τούτου τὴν ἔχει περιορισμένην εἰς Κορδελιέρην... Δικαιοῦται τις νὰ τὴν ψεῖξῃ διὰ τοῦτο ; Βέβαιον ὅτι ἡ κόρη αὕτη, ἡ ἀπαρκαμίλλως ὠραία, θὰ παρήγε παραδόξον αἰσθησιν εἰς τὰς παρισιανὰς συνναστροφάς.

» Ἐξ ὅλων φαίνεται ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Οἰκίας τοῦ Διαβόλου ἔχει περιουσίαν, ἀλλὰ τίς ὁ γέρον ἐκεῖνος, ὁ μηδὲνα βλέπων καὶ μηδὲνα δεχόμενος ; ἰδιότροπὸς τις βεβαίως, μισάνθρωπος, σχεδὸν παράφρων. Εἰς τίνα κόσμον ἀνήκει ; διατί κρύπτεται ; διότι ἐπὶ τέλους κρύπτεται... Βεβαίως δὲν τὸ πράττει δι' ἄλλο τι μένων κεκλεισμένος εἰς Κορδελιέρην. Οὐδεὶς γνωρίζει τὸ ὄνομά του, οὐδὲ τῆς θυγατρὸς του, ἐξ ὅλων δὲ τούτων ; δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἔχει συμφέρον νὰ μὴ γνωρισθῇ καὶ ὅτι κατὰ φοβερὸν ὑποκρύπτεται ἐν τῷ παρελθόντι αὐτοῦ. « Ὅ,τι αἰσθάνομαι εἶναι αἶσθημα ἀπλῆς περιεργείας ».

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ

[Τέλος]

Ἐφώναξα τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἦνοιξε λάκκον καὶ ἔθαψε τὸν ἀτυχῆ φίλον μου.

Κατηραμένη Ἐγγλέζα !

Ὅταν ἐπέστρεψα, ἦτο περασμένο μεσημέρι. Τὸ κυνήγι δὲ φοραὶς τὸ ξαναζέστανε ἡ κερά Ζαμπέτα, ἀλλὰ δὲν ἐγευματίσα, ἐνῶ δὲν εἶχα προγευματίσει.

Ἐπεσα νὰ κοιμηθῶ, μὰ ἀδύνατον νὰ με καταλάβῃ ὁ ὕπνος. Ὁ Δίκ, νεκρὸς, ἐδιώχεν τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ἡ κερά Ζαμπέτα με παρεκάλεσε νὰ πᾶρω λιγάκι ζουμί.

Ἐνῶ διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα, ἔπινα τὸ ζουμί, ἦλθε ὁ φίλος μου Γεώργης καὶ ἔβαλε μέσα στὰ μάτια μου τὸ βολόγι του.

Ἦτο ἡ ὥρα 5 ¹/₂, δηλ. ἓνα τέταρτο περασμένο ἀπὸ τὴ συνέντευξι.

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθηκα νὰ μὴ πάγω, ἔπειτα ὁμως, με τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ διασκεδάσω λιγάκι, πῆγα νὰ ντυθῶ. Κάτω στὸν κῆπο ἦτο ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις ἀσπροντυμένη, με τὴν ἐξαδέλφη τῆς Εὐλαλία καὶ ἔκαμνε περίπατο.

Ἡ κερά Ζαμπέτα διηγείτο τὸ δυστύχημά μου.

Ἐξάφνα ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις ἐδάκρυσεν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν κῆπό μας, εἶδε τὸ ἄσπρο σπητάκι τοῦ Δίκ ἄδειο καὶ εἶπε :

— Ἀχ ! ὁ καυμένος ὁ Δίκ ! ! ἦτανε ἡ πρηγορία μου. Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸν φοβόμουν, μὰ τὴν νύκτα, ὅταν τὸν ἄκουα νὰ γαυγίζῃ, παρηγορούμουν... ἤξευρα πῶς ἔχουμε φύλακα πιστό. Τώρα θὰ φοβοῦμαι νὰ κοιμηθῶ.

Ἐκεῖνο τὸ δάκρυο ποῦ ἔχουσε γιὰ τὸ πτωχὸ μου φίλο, μ' ἔκαμε νὰ τὴν παρατηρήσω με ἀλλόκοτον συγκίνησιν.

Εἶναι πολὺ ὠραία κόρη μελαγχροινὴ με καστανὰ στιλπνὰ μαλλιά καὶ με χαμόγελο ἀγγελικό.

— Αἱ... τὰ κορίτσια καμαρόνεις ! ! !

Ἀνεκράξεν ὁ Γεώργης, ὁ ὁποῖος βαρυνθεὶς νὰ περιμένη, ἦλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου.

Ἐκοκκίνησα, ἀλλ' ὁ Γεώργης δὲν με παρετήρησε, διότι ἐγνωρίζε τὴν Εὐλαλίαν καὶ ἤρχισε νὰ τῆς λέγῃ χίλιας ἀνοησίας καὶ